

reinier sonneveld

de **kern**

wat geloven christenen?

Zou er iets zijn?

Er was eens een jongen die woonde in een nogal brandbaar studentenhuis, met veel houtwerk en veel rotzooi op de gang. Na een feestje wordt hij om drie uur in de ochtend wakker, omdat er in de kamer boven hem plotseling een televisie op vol volume aanspringt. Hij moppert, er wordt niet gereageerd, en hij stommelt slaapdronken naar boven. Er is niemand in de kamer. De televisie is blijkbaar uit zichzelf aangesprongen. Zeer uitzonderlijk, maar kan gebeuren.

Dan stukt zijn adem. Er ligt een jas tegen de gaskachel te smeulen. Als die televisie niet plotseling op vol volume was aangesprongen, was het studentenhuis in rook opgegaan.

Er was eens een andere jongen, die – net als de eerste jongen – erg zijn best deed God vaarwel te zeggen. Maar hij was verliefd op een christelijk meisje en tja, dan toch maar eens meegaan naar haar kerk. Daar zongen ze een lied dat hij de weken erop niet uit zijn hoofd kreeg. Hij ging naar een andere kerkdienst, en daar zongen ze datzelfde lied, dat weer weken in zijn hoofd bleef rondhangen. Tot zijn grote ergernis, want hij vond het een saai en vervelend lied. Over de kruisiging en zo...

‘Als ik nog eenmaal dat liedje tegenkom,’ zei hij tegen een vriend, en hij bedoelde het spottend, ‘dan beschouw ik dat als een teken.’ Een paar dagen later loopt hij op straat, gewoon ergens anoniem in een nieuwbouwwijk, en daar ligt voor zijn voeten een briefje met precies de tekst die hij al weken niet uit zijn hoofd kreeg.

Deze laatste jongen had op een avond twee gasten. Hij vertelde ze deze verhalen, en een van de gasten vulde het aan met zijn eigen wonderlijke belevenissen.

Tot ergernis van de andere gast. ‘Jullie met je mooie verhalen, ik merk nooit eens iets van God,’ zei zij, ‘Alleen in natuurfilms voel ik iets van hem. Wanneer krijg ik nou eens een teken?’

En toen, binnen een minuut nadat zij dat gezegd had, belde onverwachts een buurman aan met in zijn hand een natuurfilm.

Wat moet je met dit soort verhalen?

Misschien heb je *Wonderen bestaan* van de KRO gezien, waar in elke aflevering dergelijke anekdotes worden verteld. Misschien volgde je *Char* en kon je het niet plaatsen, hoe zij al die namen zo precies kon raden. Of een kennis vertelde een wonderlijke geschiedenis uit Afrika, over een medicijnman die in zijn geest reizen kon maken, en nauwkeurig hele steden beschreef waar hij nooit geweest kon zijn.

Meer dan negentig procent van de mensheid gelooft in wonderen, kleine ingrepen van een bovennatuurlijke werkelijkheid. Ik geloof er in elk geval ook in. Dat eerste verhaal is me persoonlijk door de hoofdrolspeler verteld. Die kritische jongen uit het tweede verhaal ben ik zelf. En in dat derde verhaal was ik het die de voordeur opendeed om volledig onverwacht een DVD van *Microcosmos* aan te nemen.

Als je zelf niets hebt meegemaakt, zou ik zeggen: bevaag een paar vrienden – vraag stevig door, want in Nederland zijn hier we wat huiverig mee – en de verhalen barsten los.

Is er ‘dus’ iets hogers? De drie bovenstaande verhalen suggereren van wel, net als al die miljoenen andere verhalen. Ik zou tenminste niet goed weten hoe ik ze anders moet verklaren. Toeval? Zeker, het kan toeval zijn. Maar *allemaal* toeval? Dat is vergezocht, moet ik zeggen. Je kunt ook nu je mobieltje pakken, een willekeurig nummer intoetsen en koningin Beatrix aan de lijn krijgen. Dan kun je prima volhouden dat zoiets toeval is, en het zou ook nog werkelijk toeval kunnen zijn – maar vergezocht is het wel.

Zo is het ook met God. Als je nooit zo’n wonder hebt meegemaakt, klinkt het wellicht ver-van-mijn-bed. Maar wat moeten die miljoenen mensen die het wel hebben meegemaakt? Zij ervaren het voor zichzelf als zeer dwangmatig om God nu nog te ontkennen. Ze snappen prima dat anderen niet-gelovig zijn, dat waren ze zelf ook een periode, maar als je eenmaal die smeulende jas hebt gevonden, of dat rare briefje, of die DVD van *Microcosmos* – wat kun je anders, dan er maar aan geloven?

De talloze religies op deze aarde zijn pogingen iets positiefs met deze levenservaring te doen. Niet ontkennen, niet uitvoerig wegedeneren, maar deze momenten laten staan zoals we ze als mensen natuurlijkerwijs beleven, namelijk als echte signalen van iets hogers.

Waar dit boekje over gaat

Dit boekje is een korte kennismaking met één van die religies: de christelijke. Waarom alleen die? Als je in een ver land komt, is een rondleiding door een *local* verreweg het leukste. Liever geen tour van een andere buitenlander die ook maar alles uit een boekje moet halen. Zo denk ik ook dat het zinloos is iets over religies te beweren die je nooit van binnen uit hebt doorleefd. Ik ben slechts in het christendom een *local*, ken de rare gewoontes van dit 'land', ik weet waar de mooie uitzichtpunten liggen, en welnu, beste lezer, ik geef je graag een rondrit.

Voor we de rondrit beginnen: ik merk dat Nederlandse toeristen denken dat mijn 'land' heel klein is en voortdurend krimpt. Echter één op de drie wereldburgers noemt zich christen, en met 2,2 miljard vormen zij verreweg de grootste beweging ooit. Het christelijke geloof is het enige dat zich werkelijk universeel kan noemen; als enige is het in alle werelddelen en onder alle volken vertegenwoordigd. En hoewel het in Nederland inderdaad andersom lijkt, is het wereldwijd gezien al lange tijd tevens de snelst groeiende religie, momenteel met 4,7 procent per jaar. En alsof dat nog niet genoeg is, blijken de aanhangers ook gemiddeld (!) gelukkiger en gezonder te zijn, en zelfs langer te leven.

Zoiets vraagt natuurlijk om een verklaring. Wat is het, dat zoveel mensen overal op de been brengt? Hoe kan het dit al tweeduizend jaar lang volhouden en steeds maar jong blijven? Daar gaat het me in dit boekje om: Wat *bezielt* die christenen?